

Wilde everzwijnen

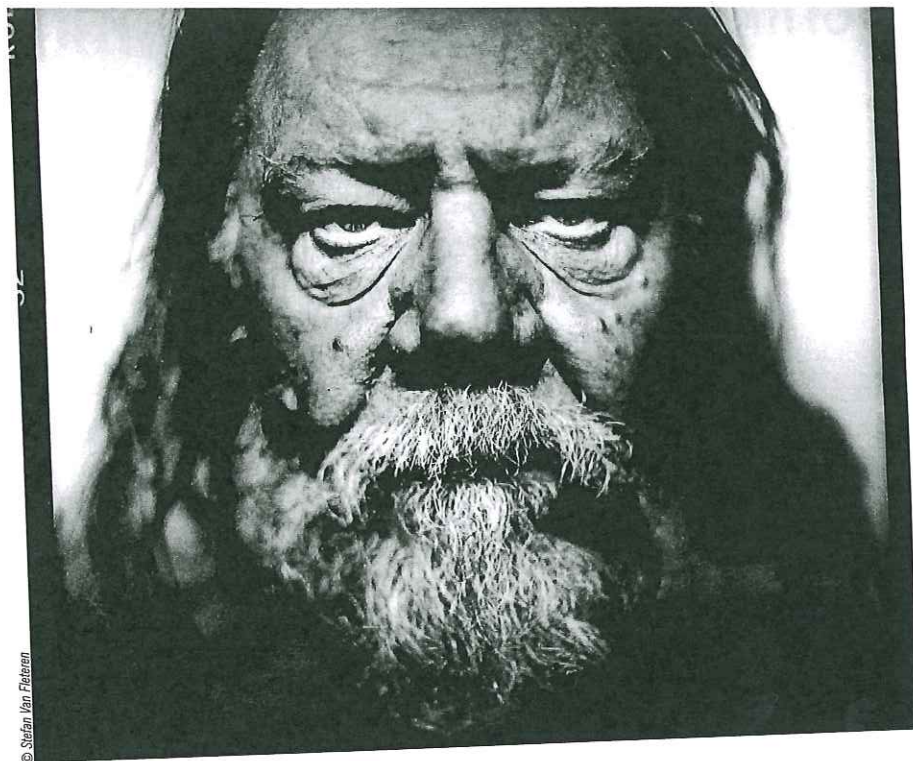
Dames en heren, het is nu proefondervindelijk bewezen dat onze oren naar behoren functioneren en dat muziek ons hoegenaamd niet koud laat. Dat we de laatste maanden maar weinig enthousiast werden, is de schuld van de epigonen: ze planten zich de laatste jaren voort als tamme everzwijnen. Verder is er de studioluïheid, want sinds de intrede van de computertechnieken wordt er veel te veel gemixt, gekopieerd, geknipt en geplakt. Naar sommige cd's luisteren is als kijken naar horizontaal voorbijschuivende legoblokjes. Na de digitale drager is nu ook de muzikant digitaal. Maar niemand minder dan Roland Van Campenhout helpt ons uit de nood en dat nog wel samen met Tom Van Laere, u misschien beter bekend als Admiraal Freebee. | Tim Coene

Terwijl Arno enkele jaren terug zijn vriend Roland trakteerde op een dood-eerlijke en schuurpapierproductie, heeft den Admiraal zijn mouwen nog hoger opgerold. *Playtime!* Resultaat: de goesting druïpt van de plaat af. Het begint gewaagd met een onderkoelde Gainsbourg-nachtclub-groove waar Roland de *dirty old man* uithangt met een stem die Billy Bob Thornton het nakijken geeft. Dan komt Tom Van Laere zijn parlando doen en hij roddelt over die *dirty old man*: "He drinks mojito's. Well, isn't that a gay drink? Will his love be like his rum, will his love be like this drum? Can't stand the thought of her being with that dirty old man". En dan smijten ze samen een melodie op de *groove* die opzwellt met gitaren: "Just like the hissing of the heath on the highway". Moesten we hun stemtimbres niet herkennen, we zouden geloven dat dit de nieuwste dEUS is, maar die plaat komt ons pas in april tegemoet.

Romantiek met een vleugje humor

Tot zover de gewaagde start, want we glijden meteen de subtiele romantiek binnen. Roland in zijn blootje met lichtjes gebroken stem, "I'm done, I'm almost done... under

the midnight stars, I'll show you my scars" en "There's a fire on the lake", helemaal de sfeer van dit nummer waar akoestische gitaren knetteren als haardvuur en vibrerende sfeermakers als met *chorus* overladen gitaarlijkjes en mondharmonica de achtergrond uitmaken. Daarna beginnen de *countryboys* eenvoudige liedjes tevoorschijn te toveren onder het mom "it's never enough". Akoestisch pingelen ze naar elkaar toe, samen opbouwend, samen neerdalend naar meer ingetogenheid, dan weer een grap makend, "Male prostitute in the Vatican giving pleasure to many holy men". We zouden samen met deze twee nozems - want dat blijven ze - rond een kampvuur gaan zitten op voorwaarde dat het vuur daarna uitgepist wordt. Kijk, zelfs *usual 'backing vocals'* suspect Nina Babet zingt een beetje mee. Cesar Janssens zet zich al eens achter de drums en Pieter-Jan Desmet springt ook even binnen. Niet zoveel extra volk, want meestal wordt Roland begeleid met het hoogstnoodzakelijke zodat zijn gevoelige momenten kunnen openbloeien, met *bluesy* zangnoten die wel eens net buiten het register scheren. Daar peult hij als straatthond meer gevoelens mee los dan een zuiver zingende nachtegaal.

© Stefan Van Pelters

Rebels weerwerk

Wanneer we even later tijdens een *jazzy* moment den Admiraal "Officer, officer, kiss me please" horen zingen, beseffen we weer dat deze twee heren naast hun fijngevoelige elan ook wel eens hun klotten laten zien, knipogende klotten. Daarna passeert er een vette portie *trashy swampblues* waar Roland om zich heen graait met zijn klauwen. De hond wordt een beer: "I follow that man!". Ergens halverwege het nummer graaft de bas zich onder en komt Nina Babet de heks uithangen. *A love supreme!* Vervolgens kan Emmylou Harris elk moment beginnen zingen, maar het is Roland die met zijn hoogste en mooiste stemregister voor een "fire in the morning and the night never ends" zorgt en een lieflijke Nina Babet rust met haar hoofd op zijn schouders. Onze excuses, maar daar krijgen we kippenvel van.

Ook daarna, wanneer Roland zijn stem spannend laat schuren, blijven we in een sentimentele staat van opwinding. En om af te sluiten, wandelt Roland door de velden, "I'm almost home", en klinkt hij als Willy Nelson. Cirkelend rond de melodie, er soms niet durven aankomen omdat het net iets te veel pijn doet. Deze nieuwe plaat van Roland had in mijn wildste dromen niet beter kunnen zijn. Samen met bloedbroeder Tom Van Laere hebben ze de essentie van hun eigen kunnen bovengedaald en vrijgelaten in de wilde natuur om er daarna op te gaan jagen en het te laten sudderen als stoofvlees in een grote pot met trappist, ajuintjes en een duivelse mix van kruiden. Smakelijk!

Roland Van Campenhout - 'Never Enough' (EMI).